

LOUIS JENSEN

KEJSERINDEN

Kejserinden

© Louis Jensen og Replikant, Aarhus 2011

Illustrationer af Allan Haverholm

Sat med Adobe Garamond 11/14 pkt.

Layout af Jette Bæk Møller

Trykt hos Specialtrykkeriet Viborg

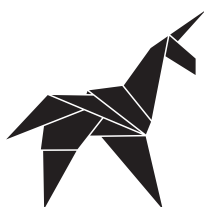
Printed in Denmark, 2011

1.udgave, 1. oplag

ISBN 87-92812-02-3

978-87-92812-02-5

Denne bog er beskyttet af loven om ophavsret. Det er derfor ikke tilladt at fotokopiere, fildele eller på anden måde videreformidle denne bog uden tilladelse fra Replikant.

РЕПЛИКАНТ
РЕПЛИКАНТ

Bogen er udgivet af Replikant.

Du kan finde flere fantastiske læseoplevelser på

replikant.dk

INDHOLD

1	DEN STORE KVINDE	5
2	TIL HAVS	11
3	SKIBET	13
4	TØRST	15
5	BRYSTET	17
6	ET HJERTE?	19
7	STORMEN	21
8	ÆSKEN I MUNDEN	25
9	ET SMIL PÅ EN METER OG 25	29
10	LIVSFARE	31
11	NEW YORK	33
12	MARLBORO-MANDEN	37
13	ON THE ROAD	41
14	SKAL KEJSERINDEN SÆLGES?	43
15	NARRET	47
16	MISS HIGHWAY	51
17	ROCKY MOUNTAINS	53
18	MISS ROCKY MOUNTAINS	55
19	FARET VILD	57
20	TO DER BLIVER TIL ÉN.	61
21	HOLLYWOOD	65
22	ET BEN MINDRE	69
23	STILLEHAVET	71
24	ALT FOR MÆRKEFIGT	73
25	HR. TAJIMA	75
26	DAISY PÅ JAPANSK TV	79
27	SVÆRDET	81
28	SANG	83
29	LAK- OG TE-MESTEREN	85
30	DEN OSTELIGNENDE Ø.	87
31	ROBINSON	89
32	DEN RØDE HUND.	93
33	NOGET AT TÆNKE OVER	99
34	HELIKOPTEREN	101
35	PÅ VEJ TIL ANTARKTIS	105
36	ANTARKTIS	108
37	MASKERNE	110
38	DEN ONDE KEJSERINDE	115
39	SOM BARBERBLADE	119
40	STRANDET	121
41	HJERTET	124
42	NU BEGYNDER ALTING	127

1

DEN STORE KVINDE

Min far og jeg boede ved siden af motorvejen, nærmest i et hul under den dæmning, der er bygget til motorvejen.

Der er altid et sus af biler.

Om aftenen og om natten stod bilernes lys hen over huset.

Min far var aldrig hjemme. Han solgte ost over hele verden. Dansk ost i Amerika, Australien, New Guinea, Japan, Tibet. Alle steder. Nogle gange nåede han lige hjem og sagde goddag, før han fløj af sted igen. Andre gange lå der en besked: ”håber det går godt i skolen.” Og så satte han sig op i et fly og fløj til Sydamerika. Men jeg havde mange mærkelige ting fra den store verden: En japansk sko af glas, der kunne synge, et ægte kænguru-øre, og så videre.

Og min mor? Hende har jeg aldrig set. Og jeg spurgte ikke længere min far. Han sagde ingenting, eller også så han irriteret på mig og sagde, at det gad han ikke snakke om.

Jeg tror nok, at min far var en god far, hvis han ellers havde haft tid og ikke havde været så vred på min mor, som jeg ikke kendte og overhovedet ikke huskede.

Når det blev mørkt, kravlede jeg op ad skrænten og op til motorvejen. Jeg havde klippet et hul i hegnet, så jeg kunne komme helt frem til vigesporet. Derfra så jeg de store lastbiler og busser sejle ned ad bakken og med et højt brøl fare forbi.

I aftenmørket lignede de paladser. Flyvende og undersøiske kejserpaladser.

Det var alt deres lys. Alt det lys der stod oven på førerhuset: pyramider, buer, firkanter. Mest gult lys, men også hvidt og rødt. Og på nogle førerhuse var der alle mulige farver. Og lysene, der løb hen langs lastbilernes sider, stod som flimrende streger i luften foran mig.

Hvor kørte de hen?

Jeg forestillede mig, at de kørte resten af natten. Og næste dag, og videre endnu, indtil de nåede til et fremmed land og et stort hav. Og jeg tænkte altid: I aften standser en af bilerne og tager mig med!

Bag efter løb jeg ned ad skrænten igen.

En aften bremsede en af de store lastbiler. Jeg så den dukke frem oppe på bakketoppen. Der stod et brøl omkring den. Længe før den nåede ned til mig, tog den farten af. Den havde en stor krone af lys over førerhuset. Den slingrede ind i vigesporet, blinkede med lysene og holdt stille lige ud for mig.

Nu kommer jeg til det fremmede land og det store hav, tænkte jeg,

Det var den største lastbil, jeg nogen sinde havde set. Jeg troede slet ikke, at der fandtes så store biler.

Motoren gav et stød, et mere, førerhuset rystede, døren blev skubbet op, og en kvinde i lyse bukser og jakke lænede sig frem og kiggede ud.

Hun vinkede mig hen til sig.

Mærkeligt.

”Spring op,” sagde hun. Hun lo.

Jeg tænkte slet ikke, kun at hun så dejlig ud. Hendes øjne var tindrende blå. Hendes hår stod i et brus om hovedet. Hun var klog, det var jeg sikker på. Så lo jeg også og sprang op på trinbrættet, der sad højt oppe på bilen. Jeg greb fat i den åbne dør og svang mig ind på førersædet.

Hun så på mig og sagde, at hun mange gange før havde set mig sidde ved vejen. Så lo hun igen, kørte frem ad vigesporet og ud i strømmen af biler.

Vi kørte hele natten.

Forbi Flensborg, Hamborg. Forbi Hannover, forbi Dortmund. Jeg spurgte, hvor hun skulle hen. Hun lo bare. Så spurgte jeg, hvad hun kørte med. Hun lo igen og sagde, at det skulle jeg nok få at vide. Jeg skulle oven i købet få at se, hvad der var omme i lastrummet bag førerhuset.

Til sidst, før jeg faldt i søvn, spurgte jeg, om jeg kom hjem igen. Det lovede hun højtideligt: Det var helt sikkert: Jeg skulle nok komme hjem, *helt* hjem.

Da jeg vågnede, kørte vi forbi Paris. Alle skilte var på fransk. Menneskene så mærkelige ud.

Min far ringede på mobilen. Han var i New York og kom hjem om tretten dage. ”Er du i skole?” spurgte han.

”Det er jeg,” sagde jeg.

Hun blev ikke træt.

Hun kørte den kæmpestore lastvogn sikkert rundt i svingene, susede op og ned ad bakkerne, og da vi kørte ind i Spanien, var det igen blevet nat. Jeg sov igen, men vågnede, da bilen holdt stille. Jeg slog øjnene op. Vi holdt højt oppe på en klippe, og foran bilen var et kæmpestort hav. Det var morgen. Det så ud, som strakte havet sig uendeligt.

”Jordens Ende,” sagde hun og så på mig.

”Jordens ende?” spurgte jeg.

Hun nikkede. ”Det hedder stedet.”

Hun åbnede døren og sprang ud. Jeg skulle følge med. Vi gik hen til kanten af klippen og så ud over havet. Klippen forsvandt lodret ned. Dybt under os lå det blå vand. Det så ud, som om det kogte, når det blev slået til skum på klipperne.

”Du vil se, hvad jeg kører med?” spurgte hun.

Jeg sagde ja.

Vi gik om til bagsmækken. Hun trykkede på en rød knap, lågen vippede op, gled ind i lastrummet, og samtidig blev der tændt lys. En

trappe svingede ned. Hun greb mig i armen og førte mig op i lastrummet.

Jeg blev stående. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle sige eller gøre. En gigantisk kvinde lå inde i lastrummet. Hun var nøgen. Jeg kunne se det hele, men kun en del af ansigtet. Det var halvvejs skjult af kroppen.

“Hun skal have dit hjerte,” sagde hun.

“Mit hjerte?” Gentog jeg.

Hun lænede sig ind over mig: “Nemlig, hjertet.”

“Det vil jeg ikke,” sagde jeg. Så skulle jeg jo dø. Det havde jeg ikke lyst til.

“Du vil ikke?”

Jeg rystede på hovedet.

“Ellers dør hun.”

Det kunne jeg ikke lide, men jeg ville beholde mit eget hjerte.

Hun lo, som havde hun regnet med mit svar, og sagde i stedet: “Men måske du kan hjælpe mig?”

“Hvordan?”

“Hun skal ud i havet.” Hun nikkede frem gennem lastrummet og ud mod det uendelige og solbeskinnede hav.

“I havet?”

Jeg forstod det ikke. Hvorfor skulle hun ud i havet?

“Så vil du hjælpe?”

Det ville jeg godt, men mit hjerte ville jeg selv beholde.

“Bliv stående her,” sagde hun, “du skal passe på hende.”

Hun sprang ned, løb om til førerhuset, og lidt efter bakkede hun lastbilen tilbage, vendte den og bakkede igen, men nu med den åbne port ud mod den lodrette skrænt.

Skrænten kom nærmere og nærmere.

Jeg blev bange. Jeg sprang ud.

“Blev du bange?” Spurgte hun, da hun havde parkeret lastbilen, så bagenden ragede ud over den lodrette skrænt.

Jeg sagde ikke noget.

Så trykkede hun på en anden knap. Den var blå. Og langsomt vipede lastrummet op. Den store kvinde begyndte at skride frem. Benene med de kolossale fødder ragede ud af lastrummet. Jeg tænkte, at fød-

derne var smukke. Neglene lyste hvidt og rosa. Jeg tænkte, at hun ikke var død.

“Hvorfor?” Spurgte jeg.

“Sådan skal det være,” sagde hun, mens lastrummet stod stadig mere skrå. Kvinden gled igen et stykke frem, knæene kom til syne, så lårene, og til sidst gled hun ud af lastrummet. Hendes øjne var åbne, og det var, som om hun så på mig, da hun med ansigtet vendt mod os rutsjede ud i luften. Jeg løb hen til skrænten.

Den store krop tumlede ned gennem luften, vendte rundt, fortsatte og ramte vandet med et enormt plask. I det samme vibrerede min mobil i lommen. Jeg ville tage den, men nu fik jeg et kraftigt skub i ryggen.

“Nej!” råbte jeg. Jeg mistede balancen, men før jeg faldt, drejede jeg mig omkring, greb ud efter hende og fik fat i hendes ansigt. Jeg holdt det i hånden. Det var en maske. Bag masken var et endnu smukkere ansigt. Det var venligt på en måde jeg aldrig havde oplevet før. Hun smilede. Hun lo, og med masken i den ene hånd styrtede jeg ned gennem den blå luft.

Mens jeg tumlede ned mod havet, så jeg igen chaufførens ansigt for mig. Så ubeskriveligt smukt, så frygteligt smukt. Så roligt og stort. Der var alt i hendes ansigt: ømhed, medfølelse, nysgerrighed, beslutsomhed, men stærkest var de blå, tindrende øjne. Jeg tænkte, at øjnenes kraft var så stor, at deres lys kunne gennembore og slå et menneske ihjel. Var det derfor, hun bar en maske?

Jeg døde ikke.

Da jeg forslået og chokeret kom op til havets overflade, lå den store kvinde ved siden af mig. Hun flød. På ryggen. Hendes øjne var lukkede. Jeg kravlede op på hende. Jeg satte mig mellem hendes store bryster. I det samme greb en kraftig strøm den store krop og førte den væk fra kysten, men jeg var ikke bange. Jeg vidste (hvordan kan man vide sådan noget? Men jeg vidste det), at jeg ville overleve.

Masken var væk. Også mobilen.

Var det min far, der ringede fra New York?

